

L'hivern del 2004, un hivern fred, dels més freds que es recorden. Era la revetlla de Cap d'Any.

L'Olga, la nostra protagonista, es trobava a casa seva arreglant-se per sortir la nit de Cap d'Any. No tenia moltes ganes de sortir, ja que aquell mateix dia havia decidit tallar la relació que mantenia amb en Raül. Segons ella, ja no era com abans. S'havia tornat una relació molt tòxica. En Raül havia canviat, s'havia tornat molt possessiu. A vegades, li qüestionava per què feia les coses, li preguntava sempre on estava, no li deixava sortir de festa i feia comentaris desagradables sobre la seva manera de vestir. Que si anava molt fresca, que si se li veia el cul. Ella no podia més i va decidir deixar la relació. En Raül no s'ho va prendre gens bé. Tot i així, ella volia sortir de festa i passar-s'ho bé.

Després d'haver menjat les dotze peces de raïm, va sortir de casa i se'n va anar amb les seves amigues, la Irene i la Marta cap a la revetlla que es feia a la plaça del poble de Cabrera de Mar. Allà estava en Raül. Les seves amigues li van dir que s'oblidés d'ell, que gaudís de la festa. Anaven a beure i a passar-s'ho bé.

Unes hores més tard, les seves amigues van trobar parelles de ball i ella estava sola. En aquell moment, va aparèixer en Raül embriagat, demanant-li de genolls tornar i promentent-li que tot tornaria a ser com abans, que intentaria millorar. Ella, també beguda, es va deixar portar i li va dir que li perdonava, que no podia estar sense ell i que la vida es tractava de donar segones oportunitats. Agafats de la mà, es van allunyar de la festa i van mantenir sexe sense precaució.

Al cap d'uns dies, l'Olga se'n adona que el període no li baixa, així que decideix anar a la farmàcia a comprar-se un test d'embaràs. Estava molt angoixada, ella no estava preparada ni volia ser mare. Després d'esperar uns minuts, uns minuts que semblaven hores, el test va sortir positiu. En aquell moment, es va posar a plorar. No podia dir-li als seus pares, només tenia 19 anys. Va trucar corrents en Raül i li va explicar la situació. Aquest, amb una actitud manipuladora, li va dir que potser el fet de tenir un fill ara és el que els ajudaria a créixer i a madurar com a parella.

Això li va fer pensar a l'Olga durant uns dies, fins que va decidir tenir el bebè i no avortar. Quan li va comentar als seus pares, la van fer fora de casa, fet que el Raül va aprofitar per proposar-li anar-se'n a viure junts, ja que ell tenia alguns estalvis gràcies al seu treball en la construcció dels pisos del poble i ella de treballar de cambrera al bar. Així que van decidir anar-se'n a viure junts i començar una vida nova, però les coses mai surten com un les planifica i aquest món de color de rosa que en Raül li havia promès no va ser exactament així.

Durant els mesos que va durar l'embaràs, ell es va mostrar absent a totes les seves peticions. No li mostrava afecte ni suport i, a vegades, la deixava sola per anar-se'n de festa amb els seus amics. En aquest moment, estant de set mesos, l'Olga es va adonar que no volia aquest bebè, el problema és que ja era massa tard. Se sentia sola, incompresa i trista; tot i que sabia que ja era massa tard per canviar de parer.

Els mesos van anar passant i el dia tres de setembre va néixer el seu fill, al qual li van posar de nom August. En aquell moment l'Olga ja patia una Depressió Postpart de la qual mai va arribar a tenir coneixement.

Des del moment en què aquest va néixer, plorava i plorava de manera desconsolada. Els seus pares no sabien com tranquil·litzar-lo, així que el deixaven plorar fins que el nen s'adormia per l'esgotament. En altres ocasions, s'anaven a passejar-lo pel costat de l'obra amb la intenció de no escoltar-lo plorar.

Els mesos anaven passant i el nen anava creixent, fent-nos veure el seu caràcter fort, dominant i manipulador.

A l'escola Parroquial Sant Feliu, el col·legi del poble on ell anava, la professora, en una de les tutories, li va comentar a l'Olga, ja que en Raül no assistia mai a les reunions, que creia que l'August era un nen amb altes capacitats i que haurien de fer-li les proves d'intel·ligència per a poder avançar-lo de curs. També li va comentar que sempre estava molestant als seus companys i que a l'hora del pati gairebé sempre estava castigat a la classe per això mateix. Sempre jugava sol i no mostrava cap interès en relacionar-se amb els infants de la classe. Un dia a la classe es va explicar que l'avi d'una de les seves

companyes havia mort i aquest, en comptes de sentir llàstima i dedicar-li unes paraules boniques de consol, es va riure d'ella i li va dir que això li passava per tonta.

Durant tot aquest temps l'Olga i en Raül no s'entenien. No tenien un estil educatiu consolidat i comú. Ella optava per satisfer totes les necessitats del seu fill sense posar-li límits. En canvi, ell es rebaixava al seu nivell, sent un "col·lega" per l'August en comptes de ser un pare, elogiant-lo i comprant-li tot el que ell volia. Sense oblidar que l'Olga continuava patint una depressió.

A ella li agradava molt tot el que tenia a veure amb el disseny d'interiors, i com ja no podia treballar a causa de les responsabilitats que tenia com a mare i per la seva malaltia mental, va decidir redissenyar la seva habitació de matrimoni. Es va passar una setmana decorant-la fins que un dia l'August va entrar a l'habitació i li va dir:

–Què fas mare?– va dir l'August.

–Res fill, pintant l'habitació dels papes.– va dir l'Olga.

–Doncs t'està quedant horrible i és lletgíssima. Hauries de dedicar-te a una altra cosa en comptes de fer això, és estúpid. – va dir l'August.

L'Olga, davant les paraules del seu fill, es va quedar sorpresa i congelada. Com un nen de tan sols sis anys podia tenir aquesta fredor emocional i respondre-li sense cap remordiment d'aquesta manera. Se'n va anar corrents i l'August es va quedar a l'habitació. Al cap d'una estona l'Olga torna a l'habitació i la va trobar destrossada. L'August havia utilitzat una de les seves pistoles de boles de colors i havia espatllat tota la decoració. L'Olga, davant la ràbia que sentia i la fredor que el seu fill mostrava, va anar cap a ell i el va empènyer contra la paret. En conseqüència, l'August es va fracturar el braç i va començar a plorar. Ella, davant d'aquest succés, li va demanar perdó desconsoladament i el va portar corrents cap a urgències.

Després de que el curessin i li enguixessin el braç, l'August li va dir que esperava que això no tornés a passar, que pel moment no li diria res al seu pare, però que més li valia que fes tot el que ell volgués a partir d'ara. De nou ho havia tornat a fer, l'Olga sabia que alguna cosa no anava bé.

Quan van tornar a casa, en Raül ja havia tornat del treball. Aquest va veure com el seu fill portava el braç enguixat. L'August davant la cara de sorpresa del seu pare, li va dir que havia caigut a l'escola, però que estigués tranquil perquè estava bé.

Quan l'August va marxar cap a la seva habitació, l'Olga va aprofitar el moment per comentar-li a en Raül que el seu fill actuava sempre d'una forma molt freda, sense mostrar les seves emocions i sent irritable; i que havien de fer alguna cosa. Aquest li va contestar que eren coses seves, que el nen estava perfecte i que no li passava res.

Els mesos anaven passant i l'Olga no ho tenia del tot clar, ella veia que alguna cosa estava passant i no sentia ni tenia les forces per poder ajudar al seu fill.

L'August era el rei de la casa, tot el que ell deia anava a missa. Deia "*Mama portam el menjar*" i aquesta li portava; "*Mama llegeix-me un conte*" i aquesta feia això mateix; "*Mama no vull anar a l'escola*" i l'August no anava.

A l'edat dels vuit anys, el seu pare, aficionat a la caça, va creure convenient regar-li al seu fill una pistola de balins per poder practicar i un dia poder ser un caçador com ell. Tot i que l'Olga no volia, aquest no li va fer cas i li va comprar. La mirada de l'August quan sostenia l'arma, reflectia la satisfacció que sentia quan matava els ocells, es veia com gaudia fent-ho.

La seva mare no podia suportar-ho més i un dia va decidir demanar ajuda a un especialista. Aquest li va dir que la seva parella havia d'estar d'acord per poder iniciar la teràpia, ell també estava convençut que alguna cosa estava passant. Com en Raül no creia en els psicòlegs, de nou, li va dir que no, que el seu fill estava bé i que no li feia falta cap ajuda.

A mesura que anaven passant els mesos, l'Olga i en Raül discutien cada vegada més pel seu fill. No es posaven mai d'acord i en una forta discussió aquest la va colpejar girant-li la cara. A continuació, es van mirar als ulls i van mantenir sexe, creient que era una manera de solucionar el problema després del greu succés de violència.

Passaven els dies i de nou l'Olga estava preocupada perquè no li venia el període, així que va decidir fer-se un test d'embaràs, el qual va sortir positiu. Ella estava espantada, era la primera vegada que en Raül li posava la mà a sobre i no volia tenir aquest bebè, així que va continuar endavant fins a estar segura de prendre una decisió.

Un dia l'August, de forma despectiva, li va dir a la seva mare que estava gorda com una vaca. El Raül, molt enfadat, es va adonar que l'Olga estava embarassada de nou i que no li havia dit. Després de l'enuig i d'haver-ho parlat, van decidir seguir endavant amb l'embaràs.

Després de nou mesos, la Nadina va néixer. L'Olga tenia por dels gelos que podria sentir l'August cap a ella, ja que sabia del que era capaç de fer-li.

El primer dia que l'August la va veure, va intentar fer-la plorar mullant-li la cara amb l'aigua d'un gerro. La nena anava creixent i cada dia l'August s'encarregava de fer-li una malifeta pitjor, com tancar-la a l'armari, insultar-la, utilitzar-la de secretaria per satisfer les seves necessitats, fins i tot, dir-li que es tonta per fer-li cas.

El dia de Nadal, els seus pares li van regalar un conill a la Nadina. L'endemà, la nena va baixar corrents les escales molt preocupada i trista. Va explicar als seus pares que el conill, de nom *Pupy*, no apareixia. Tot apuntava que havia estat l'August. L'Olga ho sabia, així que va decidir anar a parlar amb ell:

–Mama, que t'he dit que jo no he sigut.– va contestar l'August.

–Estàs segur?– li va preguntar l'Olga.

–Que sí, de veritat. Segur que s'ha escapat perquè no aguanta ser criat per una nena com ella. –referint-se a la seva germana, la qual estava escoltant i plorava desconsoladament.

Al cap d'uns dies, en *Pupy* va aparèixer mort. L'Olga sabia que havia estat l'August, després de tot veia al seu fill capaç d'això i més sabent que el seu pare li havia regalat una pistola de balins i li estava ensenyant a caçar.

L'Olga seguia molt preocupada pel caràcter del seu fill. No sabia a qui més acudir ni que més fer, així que va decidir intentar oblidar-ho i continuar endavant inculcant-li al seu fill l'educació que creia que era l'adequada, malgrat que no anés molt acord amb la d'en Raül.

Anaven passant els anys i l'August va fer els setze anys. El seu pare estava molt feliç, només li faltaven dos anys per poder treure's el permís d'armes i anar a caçar amb ell, encara que l'August amb la seva pistola de balins ja anava caçant animals sense que els seus pares ho sabessin. Aquest dia, el seu pare li va regalar una pistola d'aire comprimit, que és el més semblant a una arma de veritat.

El noi estava feliç i va decidir sortir a provar-la. Un, dos, tres...pum. L'Olga des de casa va veure caure a terra a la Nadina. L'August l'havia disparat a l'ull. Ella, atemorida, va agafar a la nena i va entrar dins de casa. El seu pare, que l'estava veient a través de la finestra, va pensar per primera vegada que l'Olga tenia raó. En el reflex de la mirada i a la seva cara, hi havia plaer i satisfacció per haver-li disparat a la seva germana, fos per la gelosia o perquè gaudia veient sofrir a la gent, igual que ho feia amb els animals.

Aquell dia, després de portar a la Nadina a urgències perquè la curaran i li posessin un ull de vidre, en Raül li va confessar a l'Olga que tenia raó, i que era el moment de buscar ajuda en un psicòleg. El que ells no sabien és que ja era massa tard. L'August presentava un Trastorn de Conducta (TC), que havia estat conseqüència d'un Trastorn Negativista Desafiant (TND), el qual ja havia patit en la infància i en la primària, i no havia estat tractat terapèuticament.

Malgrat els esforços dels seus pares, l'August es negava anar a consulta, es mostrava molt irritable i agressiu amb ells, a més de trobar-se en una etapa tan complicada com és l'adolescència.

Un dilluns qualsevol, l'Olga i en Raül es van despertar per anar a treballar i portar els nens a l'escola com feien cada dia. Aquell dia ni l'August ni la seva germana, la Nadina, estaven al llit. Els dos molt preocupats van baixar ràpidament al menjador, amb el pols accelerat i amb la intuïció que alguna cosa greu havia passat. I allà, es van trobar el cos de la seva filla. Bloquejats i amb una desesperació que no podien controlar, van trucar a

la policia. Estaven en “*shock*”, no entenien què havia passat, la seva filla estava morta i l’Olga no podia aguantar-se del dolor. Només podien pensar on estava l’August.

Després d’uns minuts, va arribar la policia i van constatar que la Nadina havia mort per un tret d’escopeta. En aquell moment, l’Olga es va témer el pitjor, en Raül en tenia una a l’armari del garatge i l’August era conscient d’això. En uns minuts, la patrulla de la policia havia rebut una altra trucada. Hi havia hagut una massacre al pavelló de l’escola Sant Feliu.

Quan van arribar, allà estava l’August amb una escopeta a la mà i amb els braços aixecats, esperant que li posessin les manilles i se l’emportessin. Havia tancat a tots els alumnes que va poder al pavelló i a sang freda, es va dedicar a matar-los un a un.

L’Olga tremolava, no podia expressar els seus sentiments. El seu patiment era tan gran que li provoca un dolor al pit que li aturava la respiració. No podia suportar tot el que havia succeït.

Davant del succés, en Raül se’n va anar i no es va tornar a saber res més d’ell. L’Olga va haver de mudar-se del poble de Cabrera de mar, ja que tots els pares li feien la vida impossible perquè la consideraven culpable del què havia succeït.

Com l’August tenia setze anys, va ser traslladat al reformatori de menors, ja que no tenia la majoria d’edat per entrar a presó. Malgrat tot, la seva mare el visitava sovint, no podia estar sense veure al seu fill.

Quan va fer els divuit anys, l’August va ser condemnat a presó permanent revisable. La seva mare segueix sense deixar-lo de visitar. Aquest succés ens fa veure l’amor tan fort que sent una mare cap al seu fill, la qual mai desisteix i persisteix.

En una de les últimes visites a presó, abans de traslladar-lo a primer grau i estar en aïllament, l’August li va dir a la seva mare:

–Mama, no em deixis aquí!–plorant. No vull estar sol,estic cansat de sentir-me així, vull anar-me’n amb tu. T’estimo molt.

—Olga plorant.—Jo també t'estimo molt fill meu, però, per què vas fer això? És una atrocitat.

—Abans sí que ho sabia, però ara no ho recordo. No sé per què ho vaig fer. —va dir l'August entre llàgrimes.

De fons se sent al funcionari de presó dir que s'ha acabat la visita.

—Fill meu, t'esperaré i faré tot el possible perquè quan hagin passat els vint-i-cinc anys puguis accedir al tercer grau. M'ho ha aconsellat un advocat amic meu que ens ajudarà. —diu l'Olga.

—T'estimo mama. — diu l'August entre llàgrimes.

A la vida de l'August va haver-hi molts factors que no van ser atesos a temps. L'acumulació de tots ells va fer que mai pogués expressar el malestar i la falta d'amor que sentia, fins que es va veure embolicat en una espiral de dolor quan va entrar al centre reformatori amb setze anys.

Després dels vint-i-cinc anys, com la seva mare li havia promès i gràcies a la seva bona conducta, va sortir de presó sota vigilància. L'August sembla un home nou gràcies a la llum de l'esperança que havia sigut la seva mare durant tot el seu internament a la presó. Havia arribat el seu moment, era lliure i podia tornar a començar de zero.

A més de la vigilància, la psicòloga de la presó li va recomanar seguir amb la teràpia quan fos lliure i així va ser. Una vegada per setmana, l'August va a teràpia per poder gestionar la ira, l'agressivitat i aprendre a transmetre les seves emocions; deixant de costat la fredor i la falta de remordiment i d'indiferència. Es va realitzar la prova d'intel·ligència, que amb sis anys li van recomanar fer, i efectivament, l'August era una persona amb altes capacitats. Es va posar a estudiar de nou i amb els anys va aconseguir treure's la carrera d'enginyeria aeroespacial. Avui l'August és enginyer aeroespacial de la NASA.

La moralitat o l'ensenyament que es vol transmetre amb aquesta història es que no tots els trastorns mentals són genètics, sinó que també hi ha una part ambiental. Hi ha molts factors de risc que poden precipitar en un Trastorn Negativista Desafiant (TND) que amb l'edat i sense uns límits establerts pot acabar evolucionant en un Trastorn de Conducta (TC) i finalment en un Trastorn Antisocial de la Personalitat (TAP), caracteritzat per l'afàsia emocional i per la conducta delictiva. És ben sabut que no cal generalitzar aquest tipus de successos, però cal tenir presents els múltiples factors que poden incidir en ell per poder prevenir-los abans que sigui massa tard.